

P7_TA(2012)0021

Smerovanie k jednotnému európskemu prístupu v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu

Uznesenie Európskeho parlamentu z 2. februára 2012 o smerovaní k jednotnému európskemu prístupu v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu (2011/2089(INI))

Európsky parlament,

- so zreteľom na pracovný dokument Komisie zo 4. februára 2011 s názvom Verejná konzultácia na ceste k jednotnému európskemu prístupu v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu (SEC(2011)0173),
- so zreteľom na návrh pracovného dokumentu s názvom Kvantifikovanie ujmy v postupoch o náhradu škody založených na porušovaní článkov 101 alebo 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorý Komisia zverejnila v júni 2011,
- so zreteľom na smernicu 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov¹,
- so zreteľom na konzultačný dokument Komisie predložený na diskusiu o následných krokoch v súvislosti so zelenou knihou o kolektívnom uplatňovaní nárokov spotrebiteľov na nápravu, ktorý zverejnila v roku 2009,
- so zreteľom na svoje uznesenie z 26. marca 2009 o bielej knihe o žalobách o náhradu škody za porušenie antitrustových pravidiel ES²,
- so zreteľom na Zelenú knihu Komisie z 27. novembra 2008 o kolektívnom uplatňovaní nárokov spotrebiteľov na nápravu (COM(2008)0794),
- so zreteľom na svoje uznesenie z 20. januára 2011 o správe o politike hospodárskej súťaže za rok 2009³,
- so zreteľom na Bielu knihu Komisie z 2. apríla 2008 o žalobách o náhradu škody pre porušenie antitrustových pravidiel ES (COM(2008)0165),
- so zreteľom na Montiho správu z 9. mája 2010 o novej stratégii pre jednotný trh,
- so zreteľom na oznámenie Komisie z 13. marca 2007 s názvom Stratégia spotrebiteľskej politiky EÚ 2007 – 2013: Posilniť postavenie spotrebiteľov, zlepšiť ich spokojnosť, účinne ich chrániť (COM(2007)0099);
- so zreteľom na svoje uznesenie z 25. októbra 2011 o alternatívnom riešení sporov

¹ Ú. v. EÚ L 110, 1.5.2009, s. 30.

² Ú. v. EÚ C 117 E, 6.5.2010, s.161.

³ Prijaté texty, P7_TA(2011)0023.

v občianskych, obchodných a rodinných veciach¹,

- so zreteľom na svoje uznesenie z 13. septembra 2011 o vykonávaní smernice o mediácii v členských štátoch, jej vplyve na mediáciu a jej uplatňovaní súdmi²,
 - so zreteľom na článok 48 rokovacieho poriadku,
 - so zreteľom na správu Výboru pre právne veci a stanoviská Výboru pre hospodárske a menové veci a Výboru pre vnútorný trh a ochranu spotrebiteľa (A7-0012/2012),
- A. keďže v európskom priestore spravodlivosti je nutné, aby občania mohli nielen požívať práva, ale ich aj efektívne a účinne vymáhať;
- B. keďže nedávno prijaté právne predpisy EÚ majú stranám v cezhraničných situáciách umožniť buď účinne vymáhať svoje práva³, alebo dosiahnuť mimosúdne urovanie sporov prostredníctvom mediácie⁴;
- C. keďže výhody alternatívneho riešenia sporov sú nepopierateľné, rovnaký prístup k spravodlivosti by však mal zostať zachovaný pre všetkých občanov EÚ;
- D. keďže podľa bleskového prieskumu Eurobarometra z marca 2011 o postojoch spotrebiteľov k cezhraničnému obchodu a ochrane spotrebiteľa 79 % európskych spotrebiteľov tvrdí, že by boli ochotnejší brániť svoje práva pred súdom, keby mohli podať žalobu v určitej veci spolu s ostatnými spotrebiteľmi;
- E. keďže spotrebiteľia poškodení porušením právnych predpisov, ktorí sa chcú jednotlivo obrátiť na súd s cieľom dosiahnuť nápravu, sa často stretávajú so značnými prekážkami, pokiaľ ide o prístupnosť, účinnosť a finančnú dostupnosť, a to niekedy pre vysoké náklady spojené so súdnym konaním, možné psychologické dôsledky, zložité a zdĺhavé postupy a nedostatok informácií o dostupných prostriedkoch dosiahnutia nápravy;
- F. keďže v prípade, že k rovnakému porušeniu právnych predpisov došlo v prípade skupiny občanov, nie sú jednotlivé súdne žaloby účinným spôsobom ako zastaviť nezákonné postupy alebo ako získať vyrovnanie, najmä ak je samotná strata malá v porovnaní s nákladmi na súdny spor;
- G. keďže v niektorých členských štátoch nie je celková účinnosť existujúcich nástrojov v oblasti uplatňovania nárokov spotrebiteľa na nápravu a presadzovania právnych predpisov vytvorených na úrovni EÚ považovaná za uspokojujúcu, prípadne tieto mechanizmy nie sú dostatočne známe, z čoho vyplýva, že sú využívané obmedzene;
- H. keďže integrácia európskych trhov a následné zvýšenie počtu cezhraničných činností

¹ Prijaté texty, P7_TA(2011)0449.

² Prijaté texty, P7_TA(2011)0361.

³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, Ú. v. EÚ L 199, 31.7.2007, s. 1; nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, Ú. v. EÚ L 399, 30.12.2006, s. 1; nariadenie (ES) č. 805/2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky, Ú. v. EÚ L 143, 30.4.2004, s. 15.

⁴ Smernica 2008/52/ES o určitých aspektoch sprostredkovania v občianskych a obchodných veciach, Ú. v. EÚ L 136, 24.5.2008, p. 3.

poukazujú na potrebu jednotného postupu na úrovni EÚ, ktorý by bol zameraný na prípady, keď spotrebiteľia končia bez dosiahnutia výsledku, pretože v rámci postupov kolektívnej žaloby o náhradu, ktoré sa zaviedli vo viacerých členských štátoch, sa nepočíta s cezhraničnými riešeniami;

- I. keďže národné a európske orgány hrajú vedúcu úlohu pri presadzovaní práva EÚ a súkromnoprávne presadzovanie by malo verejnoprávne presadzovanie len dopĺňať, ale nie ho nahrádzať;
- J. keďže samotné presadzovanie práva verejnými orgánmi s cieľom ukončiť porušovanie právnych predpisov a ukládanie pokút neumožňuje odškodnenie spotrebiteľov za spôsobenú ujmu;
- K. keďže zlúčenie nárokov do jedného konania týkajúceho sa kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu alebo vytvorenie možnosti, aby takýto nárok predložil súdu zastupujúci subjekt alebo orgán konajúci vo verejnom záujme, by mohli zjednodušiť tento proces a znížiť náklady zúčastnených strán;
- L. keďže systém založený na kolektívnych žalobách môže vhodne doplniť individuálnu právnu ochranu, nemôže ju však nahradiť;
- M. keďže Komisia musí rešpektovať zásady subsidiarity a proporcionality pri všetkých návrhoch, ktoré nespádajú do výlučnej právomoci Únie;
 - 1. víta uvedenú horizontálnu konzultáciu a zdôrazňuje, že obeť nezákonných praktík – občania aj spoločnosti – musia mať možnosť žiadať náhradu za svoju individuálnu stratu alebo škodu, a to najmä v prípade rozptýlených škôd, pri ktorých nemusí byť riziko nákladov úmerné utrpeným škodám;
 - 2. berie na vedomie úsilie Najvyššieho súdu USA o obmedzenie neopodstatnených súdnych sporov a zneužívania amerického systému kolektívnych žalôb¹ a zdôrazňuje, že Európa nesmie zaviesť systém kolektívnych žalôb v štýle USA ani žiaden podobný systém, ktorý nie je v súlade s európskou právnou tradíciou;
 - 3. víta úsilie členských štátov o posilnenie práv obetí nezákonného správania tým, že zavádzajú právne predpisy, ktoré uľahčujú nápravu a zároveň zabraňujú vzniku kultúry neopodstatnených súdnych sporov, alebo ich plánujú zaviesť, zároveň si však uvedomuje, že vnútroštátne mechanizmy kolektívneho uplatňovania nárokov sa výrazne líšia z hľadiska rozsahu pôsobnosti a vlastností postupu, čo môže oslabiť uplatňovanie týchto práv občanmi;
 - 4. víta prácu Komisie zameranú na jednotný európsky prístup v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu a žiada Komisiu, aby vo svojom hodnotí vplyvu preukázala, že v súlade so zásadou subsidiarity je potrebné na úrovni EÚ prijať opatrenia na zlepšenie súčasného regulačného rámca, aby sa umožnilo získať odškodnenie za ujmu ľuďom, ktorí ju utrpeli porušením práva EÚ, a tak posilniť dôveru spotrebiteľov a prispieť k bezproblémovému fungovaniu vnútorného trhu;
 - 5. vyzdvihuje výhody, ktoré môžu priniesť kolektívne súdne žaloby, pokiaľ ide o zníženie

¹ Wal-Mart Stores Inc. v. Dukes et al. 564 U. S. xxx (2011).

nákladov a vyššiu právnu istotu žalobcov, žalovaných a rovnako aj súdneho systému tým, že sa zabráni súbežným súdnym sporom v prípade podobných žalôb;

6. domnieva sa, že v oblasti hospodárskej súťaže má pre vykonávanie ustanovení zmlúv, úplné dosiahnutie cieľov EÚ a zaistenie presadzovania právnych predpisov EÚ týkajúcich sa hospodárskej súťaže Komisiou a vnútroštátnymi orgánmi pre hospodársku súťaž zásadný význam presadzovanie práva verejnými orgánmi;
7. pripomína, že v súčasnosti prijímajú vnútroštátne právne predpisy týkajúce sa stanovovania výšky náhrady, ktorú možno priznať, len členské štáty; ďalej poznamenáva, že presadzovanie vnútroštátneho práva nesmie brániť jednotnému uplatňovaniu európskych právnych predpisov;
8. vyzýva Komisiu, aby riadne preskúmala, čo je vhodným právnym základom pre prípadné opatrenia v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu;
9. poznamenáva, že podľa dostupných informácií, najmä štúdie vypracovanej v roku 2008 pre GR pre zdravie a spotrebiteľov s názvom Hodnotenie účinnosti a efektívnosti mechanizmov kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu v EÚ (Evaluation of the effectiveness and efficiency of collective redress mechanisms in the EU), nemajú mechanizmy kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu v EÚ neprimerané hospodárske dôsledky;

Existujúce právne predpisy EÚ a súdny príkaz

10. konštatuje, že na úrovni EÚ už existujú mechanizmy presadzovania predpisov v jednotlivých prípadoch, napríklad smernica 2008/52/ES o určitých aspektoch sprostredkovania v občianskych a obchodných veciach a nariadenie (ES) č. 805/2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky, a je presvedčený, že najmä nariadenie (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, umožňuje uplatnenie spravodlivosti tým, že sa zjednodušia cezhraničné súdne konania a znížia náklady v prípade vecí s hodnotou sporu menšou než 2 000 EUR, ale konštatuje, že cieľom tohto právneho predpisu nie je zabezpečenie účinného prístupu k spravodlivosti v prípadoch, keď veľký počet obetí utrpel podobnú škodu;
11. domnieva sa, že súdny príkaz zohráva dôležitú úlohu aj pri zabezpečovaní práv, ktoré požívajú občania a spoločnosti podľa práva EÚ, a vyjadruje presvedčenie, že mechanizmy zavedené nariadením (ES) č. 2006/2004 o spolupráci v oblasti ochrany spotrebiteľa¹, ako aj smernicou 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov, je možné podstatne zlepšiť s cieľom posilniť spoluprácu a prijímanie predbežných nápravných opatrení v cezhraničných situáciách;
12. zastáva názor, že zdokonalenie súdnych príkazov je mimoriadne potrebné v oblasti životného prostredia; vyzýva Komisiu, aby rozšírila používanie súdneho príkazu aj na túto oblasť;
13. domnieva sa, že používanie súdneho príkazu by sa malo sústrediť na ochranu záujmov jednotlivca i verejného záujmu, a vyzýva na opatrnosť pri rozširovaní prístupu

¹ Ú. v. EÚ L 364, 9.12.2004, s. 1.

k spravodlivosti pre organizácie, pretože tieto by nemali mať ľahší prístup k spravodlivosti než súkromné osoby;

14. preto vyzýva Komisiu, aby posilnila a zvýšila účinnosť existujúcich nástrojov, akými sú smernica 98/27/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov a nariadenie (ES) č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, s cieľom zabezpečiť primerané presadzovanie práv spotrebiteľov v EÚ verejnými orgánmi; zdôrazňuje však, že ani smernica 98/27/ES, ani nariadenie (ES) č. 2006/2004 neumožňujú spotrebiteľom získať odškodnenie za ujmu, ktorá sa im stala;

Právne záväzný horizontálny rámec a záruky

15. domnieva sa, že prístup k spravodlivosti kolektívnym uplatňovaním nárokov na nápravu patrí do oblasti procesného práva, a je znepokojený tým, že nekoordinované iniciatívy EÚ v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu spôsobia fragmentáciu vnútroštátnych zákonov týkajúcich sa konaní a náhrady škôd, čo neposilní, ale oslabí prístup k spravodlivosti v EÚ; žiada, aby mal v prípade, že sa po detailnom posúdení rozhodne, že je potrebný a žiaduci systém kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu na úrovni Únie, prípadný návrh v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu podobu horizontálneho rámca, ktorý by zahŕňal spoločný súbor zásad, poskytoval rovnaký prístup ku kolektívnemu uplatňovaniu nárokov na nápravu v EÚ a osobitne sa zaoberal všetkými porušeniami práv spotrebiteľov, nie však iba nimi;
16. zdôrazňuje, že je potrebné vziať do úvahy právne tradície a právne poriadky jednotlivých členských štátov a zvýšiť koordináciu osvedčených postupov medzi členskými štátmi, a je presvedčený, že by práca na systéme EÚ, ktorý by posilňoval účinnú pomoc pre spotrebiteľov aj pre malé a stredné podniky, nemala spôsobiť oneskorenie v prijatí horizontálneho rámca;
17. zdôrazňuje, že akýkoľvek právne záväzný horizontálny rámec musí pokryť základné aspekty kolektívneho získavania náhrady; ďalej zdôrazňuje, že na kolektívnu žalobu treba uplatňovať najmä procedurálne a medzinárodné súkromnoprávne otázky všeobecne bez ohľadu na príslušnú oblasť, keďže obmedzený počet pravidiel týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa alebo práva hospodárskej súťaže, ktoré sa týkajú napríklad potenciálne záväzného účinku rozhodnutí vnútroštátnych orgánov, by mohol byť stanovený napríklad v osobitných článkoch alebo kapitolách samotného horizontálneho nástroja alebo v samostatných právnych nástrojoch prijatých spolu s horizontálnym nástrojom alebo po ňom;
18. domnieva sa, že individuálna strata alebo škoda hrá kľúčovú úlohu pri rozhodovaní o podaní žaloby, keďže sa v každom prípade porovnáva s možnými nákladmi na konanie na základe žaloby; pripomína preto Komisii, že horizontálny rámec kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu musí byť pre všetky strany efektívnym a nákladovo účinným nástrojom, a zastáva názor, že vnútroštátne procesnoprávne pravidlá členských štátov by pri kolektívnom uplatňovaní nárokov na nápravu mali odkazovať na nariadenie (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, v prípadoch, keď hodnota nároku nepresahuje rozsah pôsobnosti tohto nariadenia;
19. domnieva sa, že kolektívna žaloba v rámci horizontálneho nástroja by priniesla najväčší účinok v prípade, ak žalovaný a poškodení nemajú sídlo v tom istom členskom štáte

(cezhraničný rozmer) a ak práva, ktoré boli údajne porušené, sú ustanovené v právnych predpisoch EÚ (porušenie práva EÚ); požaduje ďalšie preskúmanie spôsobov zlepšenia uplatňovania nárokov v prípadoch porušenia vnútroštátneho práva, ktoré by mohli mať značné cezhraničné dôsledky;

20. pripomína, že v rámci horizontálneho nástroja je nutné zaviesť záruky, ktoré by zabránili nepodloženým nárokom a zneužívaniu kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu, aby sa zabezpečila spravodlivosť súdnych konaní, a zdôrazňuje, že takéto záruky musia obsahovať okrem iných aj tieto body:

Právo podať žalobu

- aby bola žaloba podávaná v zastúpení prípustná, musí existovať jasne identifikovaná skupina, pričom identifikácia členov skupiny sa musí uskutočniť pred podaním žaloby v postupoch opt-in;
- európsky prístup ku kolektívnemu uplatňovaniu nárokov na nápravu musí vychádzať zo zásady opt-in, podľa ktorej sa jasne určia poškodené osoby, ktoré sa zúčastnia konania len na základe vlastného výslovného želania pripojiť sa k nemu, aby sa predišlo prípadnému zneužitiu; zdôrazňuje potrebu rešpektovať existujúce vnútroštátne systémy v súlade so zásadou subsidiarity; vyzýva Komisiu, aby zväzila systém, ktorý poskytne relevantné informácie všetkým potenciálnym zúčastneným poškodeným osobám, zvýši zastúpenie kolektívnych žalôb, umožní, aby si nároky na náhradu mohol uplatňovať čo najvyšší počet poškodených, a zabezpečí občanom EÚ jednoduchý, cenovo dostupný a účinný prístup k spravodlivosti, čím zabráni nadmernému počtu sporov a následným zbytočným jednotlivým či kolektívnym žalobám týkajúcim sa toho istého porušenia právnych predpisov; vyzýva členské štáty, aby zaviedli účinné mechanizmy, ktorými sa zabezpečí, aby bolo čo najviac poškodených informovaných a oboznámených o právach a povinnostiach, najmä ak pochádzajú z viacerých členských štátov, pričom sa bude dbať na to, aby nebola poškodená dobrá povest' dotknutej strany a dodržiavala sa zásada prezumpcie nevinu;
- je potrebné zamietnuť systém kolektívneho uplatňovania nárokov v prípade, že pred vynesením rozsudku nebol vymedzený okruh poškodených osôb, pretože je v rozpore s právnymi poriadkami mnohých členských štátov a porušuje práva prípadných obetí, ktoré by sa mohli zúčastniť na konaní bez toho, aby o tom vedeli, no napriek tomu by boli viazané rozhodnutím súdu;
- členské štáty by mali zabezpečiť, aby mal sudca alebo podobný orgán naďalej právomoc rozhodovať podľa vlastného uváženia vo forme predbežnej kontroly prípustnosti o prípadných kolektívnych žalobách s cieľom potvrdiť splnenie kvalifikačných kritérií a prípustnosť pokračovania konania;
- členské štáty by mali vymenovať organizácie, ktoré sú oprávnené na podávanie žalôb v zastúpení, pričom by boli potrebné európske kritériá, ktoré by jasne definovali tieto oprávnené subjekty; tieto kritériá by mohli byť založené na článku 3 smernice 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov, ale je ich nutné ďalej spresniť, aby sa zabránilo neopodstatneným súdnym sporom a umožnil sa prístup k spravodlivosti; takéto kritériá by sa mali týkať okrem iného aj finančných a ľudských zdrojov oprávnených organizácií;

- poškodení musia mať v každom prípade právo snažiť sa dosiahnuť alternatívnu alebo individuálnu náhradu škody na príslušnom súde;

Plná náhrada skutočne vzniknutých škôd

- horizontálny rámec by sa mal týkať len náhrady skutočne vzniknutých škôd, odškodnenia sankčnej povahy treba zakázať; podľa koncepcie odškodnenia sa priznané náhrady musia rozdeliť medzi jednotlivých poškodených podľa toho, aká individuálna škoda im vznikla; odmena za právne služby závisiaca od výšky vysúdenej sumy je v Európe v podstate neznáma a nemala by byť súčasťou povinného rámca;

Prístup k dôkaznému materiálu

- kolektívni žalobcovia nesmú byť vo výhode voči individuálnym žalobcom, pokiaľ ide o prístup k dôkaznému materiálu žalovaného, a každý žalobca musí predložiť dôkazy svojho nároku; povinnosť sprístupniť dokumenty žalobcom je v Európe viac-menej neznáma a nemala by byť súčasťou horizontálneho rámca;

Zásada „platí strana, ktorá prehrá spor“

- žiadna žaloba neexistuje bez finančného rizika a členské štáty určia svoje vlastné pravidlá o rozdelení nákladov, podľa ktorých musí neúspešná strana znášať náklady druhej strany, aby sa predišlo zvyšovaniu počtu nepodložených nárokov v celoeurópskom mechanizme kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu;

Neuplatňovanie financovania tretími stranami

- Komisia nesmie stanoviť žiadne podmienky ani usmernenia týkajúce sa financovania žalôb o náhradu škody, keďže v právnych systémoch členských štátoch väčšinou nie je obvyklé, aby sa získavali finančné prostriedky tretích strán napríklad tak, že sa im ponúkne podiel na priznanom odškodnom; nebráni to však tomu, aby členské štáty stanovili podmienky alebo usmernenia týkajúce sa financovania žalôb o náhradu škody;

21. navrhuje, aby sa v prípade, že Komisia predloží návrh právneho nástroja upravujúceho kolektívne uplatňovanie nárokov na náhradu, prijala zásada nadväzujúcej žaloby, ktorou sa môžu nároky presadzovať súkromnoprávnou cestou v rámci kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu, ak mu predchádzalo rozhodnutie Komisie alebo príslušného vnútroštátneho orgánu o porušení pravidiel; poznamenáva, že zavedením zásady nadväzujúcej žaloby sa nevylučuje možnosť uplatnenia samostatnej, ako aj nadväzujúcej žaloby;
22. vyzýva Komisiu, aby preskúmala spôsoby, ako zvýšiť povedomie spotrebiteľov o dostupnosti mechanizmov kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu, a aby uľahčila spoluprácu medzi subjektmi oprávnenými podávať kolektívne žaloby; poukazuje na kľúčovú úlohu, ktorú môžu zohrávať spotrebiteľské organizácie a európska sieť spotrebiteľských centier (ECC- Net) pri sprostredkovaní informácií čo najväčšiemu počtu osôb poškodených v dôsledku porušenia práva Únie;
23. zdôrazňuje, že mnohé porušenia práva Únie, ktoré Komisia zistila v oblasti opatrení na

ochranu spotrebiteľov EÚ, vyžadujú posilnenie využívania súdneho príkazu¹, a zároveň uznáva, že súdny príkaz nie je postačujúci, keď poškodeným vznikla škoda a majú právo na náhradu; žiada Komisiu, aby určila právne predpisy EÚ, v prípade ktorých je ťažké získať kompenzačnú náhradu;

24. domnieva sa, že by to malo slúžiť na určenie oblastí, v ktorých by horizontálny rámec mohol stanoviť kolektívne uplatňovanie nárokov na náhradu v prípade porušenia príslušných právnych predpisov, ako aj v prípade porušenia antitrustových pravidiel EÚ; žiada, aby sa príslušné právne predpisy EÚ uviedli v prílohe k takémuto horizontálnemu nástroju;

Alternatívne riešenie sporov

25. poznamenáva, že mechanizmy alternatívneho riešenia sporov často závisia od ochoty obchodníkov spolupracovať, a je presvedčený, že dostupnosť účinného systému súdnych opravných prostriedkov by bola silným stimulom pre strany sporu, aby sa dohodli na mimosúdnom urovaní, čo môže zabrániť veľkému počtu súdnych konaní; podporuje zriadenie systémov alternatívneho riešenia sporov na európskej úrovni, aby sa umožnilo rýchle a lacné urovanie sporov, ktoré by bolo atraktívnejšou možnosťou než súdne konanie, a navrhuje, aby každý sudca vykonávajúci predbežné overenie prípustnosti kolektívnej žaloby mal takisto právomoc nariadiť zúčastneným stranám, aby sa najprv usilovali o kolektívne riešenie vzájomnou dohodou pred tým, než začnú kolektívne súdne konanie; domnieva sa, že kritériá, ktoré vypracoval Súdny dvor², by mali byť východiskom pre zavedenie tejto právomoci; zdôrazňuje však, že tieto mechanizmy by sa nemali stať predpokladom súdnej nápravy, ale (ako naznačuje ich názov) mali by zostať jej alternatívou;

Súdna príslušnosť a rozhodné právo

26. zdôrazňuje, že v samotnom horizontálnom rámci by mali byť stanovené pravidlá, aby sa s zabránilo špekuláciám so súdnou príslušnosťou a nebol ohrozený prístup k spravodlivosti, a že východiskovým bodom pre určenie súdnej príslušnosti by malo byť nariadenie Brusel I;
27. žiada ďalšie posúdenie možných zmien a doplnení pravidiel konfliktu zákonov; domnieva sa, že jedným z riešení by mohlo byť uplatňovanie zákonov miesta, na ktorom sídli väčšina obetí, pričom by sa zohľadnilo, že jednotlivé obeť by naďalej mali možnosť rozhodnúť sa, že sa nezúčastnia kolektívnej žaloby typu opt-in a budú sa usilovať o individuálnu nápravu v súlade so všeobecnými pravidlami medzinárodného práva súkromného v zmysle nariadení Brusel I, Rím I a Rím II;
28. so zreteľom na rozsudok Súdného dvora v prípade C-360/09, *Pfleiderer* zdôrazňuje, že Komisia musí zaručiť, že kolektívne uplatňovanie nárokov na nápravu by neohrozí účinnosť systému zhovievavosti v právnych predpisoch týkajúcich sa hospodárskej súťaže a postupu vyrovnania;

¹ Štúdiá týkajúca sa problémov, ktorým spotrebiteľia čelia pri dosahovaní nápravy za porušenia právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa a ekonomických dôsledkoch takýchto problémov, 26. augusta 2008, časť I, hlavná správa, s. 21 a nasl.

² Rozsudok z 18. marca 2010 v spoločných veciach C-317/08, C-318/08, C-319/08 a C-320/08, *Alassini*, zatiaľ neuvedený v zbierke.

Riadny legislatívny postup

29. trvá na tom, že Európsky parlament musí byť v rámci riadneho legislatívneho postupu zapojený do každej legislatívnej iniciatívy v oblasti kolektívneho uplatňovania nárokov na nápravu a že každý návrh musí byť založený na podrobnom hodnotení vplyvu;

o

o o

30. poveruje svojho predsedu, aby postúpil toto uznesenie Rade, Komisii, vládam a parlamentom členských štátov a sociálnym partnerom na úrovni EÚ.